

[Leif Hermann]

At det, der er kommet ud af det, og at det, som ministeren, om jeg så må sige, har i bagagen fra den tidligere regering, måske ikke netop er bearbejdet sådan, som vi kunne ønske det, vil nok fremgå af det, jeg herefter siger, og jeg skal også i det, jeg efterfølgende siger, komme ind på nogle af de spørgsmål, ministeren gav anledning til.

Da Folketingets Miljøudvalg den 30. april 1987 afgav beretning om den såkaldte vandmiljøplan, blev det helt klart tilkendegivet, uanset at udvalget var delt i et mindretal og et flertal, at nu skulle der handles for at beskytte grundvand og overfladevand. I forhold til tidligere vedtagelser, navnlig det såkaldte NPO-forlig fra maj 1985, tilføjedes nu et overordentlig vidtgående krav til den kommunale spildevandsrensning, og der blev opstillet formulerede krav om international handling. Dette krav om international handling blev både af flertal og mindretal formuleret som et ønske om bindende internationale regler for begrænsning af næringssaltudledningerne.

Hvad rækkevidden har været af de internationale aktiviteter, sådan som ministeren har angivet det – bortset fra det, ministeren talte om med hensyn til Nordisk Råd – synes jeg uægtelig er noget uklart. Og hvad Danmark selv har bidraget med i forbindelse med gennemførelsen af vandmiljøplanen her i landet, har været et forbløffende og uværdigt tovtrækkeri blandt vandmiljøplanens flertalspartier om, hvorledes man uden ansigtstab kunne krænge det forlig af sig, som den nuværende miljøminister indgik med den nuværende landbrugsminister om et generelt krav om 9 måneders opbevaringskapacitet for husdyrgødning.

I det hele taget kunne man vel i grunden sige, at hele forløbet i behandlingen af det danske vandmiljø, siden vi for alvor tog fat på det med NPO-forliget i 1985, har været præget af én lang række af fortrydelser: Kunstgødningsafgiften blev ikke til noget – den var der nogen der fortrød – kapacitetskravet blev ændret, og man fortrød 6-måneders-kravet.

Fristerne blev ændret, først i skærpene retning og dernæst i slækkende retning. Ja, senest har vi været vidne til, at man fra regeringens side i den såkaldte prioriteringsplan har ønsket udskudt de kommunale rensningsanlægsinvesteringer i 2 år. Den angivelige begrundelse herfor har været, at markedet for rensningsan-

lægsudbygninger ville blive overophedet, men det var sandelig også begrundelsen, dengang vi lavede vandmiljøplanen, hvor man udskød fristen for de kommunale investeringer i 2 år i forhold til det oprindelige, der blev lagt på bordet i november 1986.

Jeg vil i denne forbindelse hæfte mig lidt ved dette forhold, for mig bekendt er det ikke således, at det er kommunerne, der har bedt om den udskydelse, og mig bekendt er det således, at ganske mange kommuner over hele landet er i gang med gennemførelsen af disse investeringer, og jeg tror ikke, man gætter meget forkert, når man nu, som jeg gør det, vil påstå, at miljøministeren nærmest aktivt er nødt til at bede kommunerne om at være tilbageholdende med gennemførelsen af investeringerne, hvis dette udskydelseskrav på de 2 år overhovedet skal have nogen mening.

Det forekommer mig derfor lidt ejendommeligt, at dette krav er opstillet, og at, så vidt jeg kan forstå nu, ministeren for første gang faktisk nævner det som en del af regeringens politik. Det var jo ikke muligt at få statsministeren eller miljøministeren til at bekræfte det i forbindelse med tiltrædelseserklæringen, der kun omtaler den generelle budgetramme på 33 mia. kr.

Vi mener, at de frister, der blev givet i april 1987, skal fastholdes, således at den målsætning, der er fastlagt i vandmiljøplanen, også kan sættes i værk så hurtigt som muligt.

Når vi har taget denne forholdsvis grundige gennemgang af vandmiljøplanforløbet, er det såmænd ikke, fordi vi forventer, at der sker de store skærpelser på dette område; det er mere for at vise, hvor rodet og vankelmødt flertallet i grunden har grebet sagen an. Det er nok sådan, at hændelsesforløbet har skabt forvirring ikke bare i dansk landbrug – og det er som bekendt ikke så godt – men også i nogen grad hos vore samarbejdspartnere.

Forvirringen er vel også blevet kraftigt understreget af en dansk siksakkurs, når det har drejet sig om forhold, der også har afgørende betydning for vandmiljøet, nemlig luftforurening med kvælstofilter. Det er jo således, at det, der bliver sendt op i luften, falder ned et eller andet sted, og en ganske betydelig del af det, der bliver sendt op i luften, må nødvendigvis lande på vandet. Biler og kraftværker sender årligt mindst 181.000 t kvælstofilter ud i luften, og dette tal er formentlig alt for lavt sat, og selvfølgelig havner en væsentlig del i vandet.